

ת"ד 2795/01/15 - אביהוא לוי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 2795-01-15 מדינת ישראל נ' לוי
תיק חיצוני: 534812/2014

מספר בקשה: 1:

בפני	כבוד השופט שלמה בנג'ו
המבקש	אביהוא לוי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש ביום 14.5.15, ובמסגרתו נגזרו עליו 3 חודשי פסילה בפועל, 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים, וקנס בסך 1,800 ₪.

בבקשה טוען המבקש כי במועדים הרלוונטיים למשפט, הוא התגורר בכתובת המפורטת בכתב האישום, אך ביום 26.11.16, נפגע בתאונת עבודה, אושפז בבית חולים "יוספטל", משם הועבר לבית חולים "סורוקה" למשך יממה אחת, ולאחר מכן הועבר לאשפוז בבית חולים "נהריה" למשך כחודש ימים.

לדבריו מאז האירוע התאונתי, לא שב לביתו באילת, ולא עבד במשך כשנה. לכן, לא ידע על המשפט, ולא התייצב אליו.

עוד טוען המבקש, כי אם יבוטל פסק הדין, תהיה ענישתו שונה באופן מהותי, שכן האירוע הוא קל מאוד, כך כלשונו.

המדינה מתנגדת לבקשה, מפנה לזימונו של המבקש למשפט, ולעניין התוצאה העונשית, טוענת כי הענישה במתחם העונש ההולם, ולא נגרם למבקש כל עיוות דין.

לאחר שעיינתי בתיק בית המשפט, ובטענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

אשר לשאלת אי התייצבות המבקש למשפט, המבקש תולה את אי התייצבותו לדיון בפציעה שחווה במסגרת עבודתו. יצוין, כי המבקש לא צירף ולו מסמך אחד המאמת את הנטען על ידו.

יתרה מזאת, וזה העיקר, המבקש טוען כי ביום 26.11.16 הוא נפגע בתאונת עבודה, ועקב תאונה זו אושפז בבתי חולים, ונעדר ממקום מגוריו באילת. דא עקא, כי ההזמנה למשפט לא נדרשה על ידי המבקש ביום 15.2.15, כעולה מעיון באישור המסירה. כלומר, המבקש זומן למשפט, זמן רב מאוד, טרם פציעתו.

זאת ועוד, גזר הדין הומצא לכתובת המבקש באילת בחודש מאי 2015 ועובדה היא כי המבקש יודע על קיומו למרות שנשלח לכתובת באילת למרות הכתובת החדשה שהוא מציין בבקשתו. עובדה זו מחזקת את המסקנה כי המבקש ידע על ההזמנה למשפט או למצער התעלם מקיומה.

יוצא אפוא כי המבקש ידע ו/או צריך היה לדעת על המשפט, למעלה משנה וחצי טרם מועד פציעתו, ואין לפציעה כל קשר לאי התייצבותו למשפט.

אשר לשאלת סיכויי ההגנה במשפט, המבקש טוען באופן לאקוני כי "**באם יבוטל גזר הדין ענישתו תהיה שונה במהות שכן האירוע הוא קל עד מאוד!**" (סעיף 7 לבקשה). הנה כי כן, גם לפי גישת המבקש עצמו, ביטולו של פסק הדין מתבקש לא בשל העדר אחריות לתאונה, כי אם בשל מרכיב הפסילה שהינו חמור, לגישת המבקש. שכן, לסברתו, לו היה מתנהל המשפט, **הענישה** הייתה מקלה יותר.

יצוין, כי לפי עובדות כתב האישום, המבקש נהג את רכבו בחוסר זהירות, בכך שנסע לאחור על מנת לצאת מתחנת דלק, מבלי לוודא שהדרך פנויה, ופגע עם החלק האחורי של רכבו, בחלק קדמי של רכב אחר, אשר הוא בתורו, נדחף מעוצמת הפגיעה, ופגע בהולכת רגל. יצוין, כי כתוצאה מהתאונה, נחבלה נהגת הרכב הנפגע, ונזקקה לטיפול רפואי.

המחוקק קבע חובת זהירות מוגברת על הנוסע לאחור, לרבות היעזרות במכוון, נוכח הסיכון הרב הנשקף מנסיעה כזו לעוברי הדרך ולרכבים אחרים (ראו: תקנה 45 לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961). מאחר ומדובר בעבירות מסוג אחריות קפידה, על המבקש הנטל להראות, כי עשה כל שביכולתו כדי למנוע את העבירה והוא לא עמד בכך (ראו: סעיף 22 (ב) לחוק העונשין התשל"ז 1977).

נמצא, כי המבקש, שעליו נטל הראייה, לא התייחס בבקשתו לראיות, ולא הראה כיצד עומדת לו הגנה, בנסיבות התרחשותה של התאונה, וזאת חרף העובדה שדבר פס"ד ידוע לו, ועמד לרשותו זמן רב, לבחון את התיק ולהיוועץ עם עו"ד.

לכן, בהעדר תשתית ראייתית ו/או טיעון מפורט המסביר איזו הגנה עומדת למבקש, לא ניתן לקבוע כי למבקש עומדת הגנה כלשהי וממילא, הוא לא הוכיח כי נגרם לו עיוות דין.

אשר לעונש שהוטל על המבקש, ושעליו הוא מבסס את בקשתו, בטענה שהעונש חמור, אציין כי למרות שהתאונה אינה קלה "עד מאוד" כטענת המבקש. שכן, נגרם נזק לרכבים המעורבים, נהגת הרכב הנפגע נחבלה ונזקקה לטיפול רפואי.

למרות זאת, הוטלה על המבקש פסילה על הצד הנמוך ביותר, חרף תוצאותיה של התאונה.

מכאן, שהעונש שהוטל על המבקש, מצוי במתחם העונש ההולם, והינו סביר ביותר, ועל כן גם מטעם זה, אין חשש לעיוות דין.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ה' תשרי תשע"ח, 25 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.